

ROERKERKNIEUWS IN CORONATIJD

editie 50 (17 februari 2021) – www.roerkerken.nl

Inleiding

Carnaval 2021: *“Geen optocht, geen zittingen, geen prinsen met veren op hun steek. Het lijkt onwerkelijk in Limburg. Carnaval hoort erbij. Toch gaat het dit jaar net even iets anders. Vergeet dan niet dat echte blijdschap niet in praalwagens zit of in zelfgemaakte ‘pekskes’, hoe creatief ook. Echte blijdschap zit in je hart. Een échte carnavalist weet ook nu een lach om de mond te toveren. Een blij gezicht en stralende ogen zijn de mooiste ‘sjmienk’ die er is”* (Bisdomnieuwsbrief). Inderdaad: een vreemde Carnaval dit jaar, zonder bonte avonden, recepties en optochten; zonder sleuteloverdracht, dialectmis en boerebroelof. Vreemd temeer, vooral omdat Carnaval toch ook en vooral een feest is dat mensen juist ‘naar buiten’ lokt, om ondanks de winterse kou onze warme en knusse huizen te verlaten en de straat op te gaan; om eens los van alle dagdagelijkse bezigheden, onze problemen en zorgen - andere mensen te ontmoeten, mensen met wie we het leven kunnen en willen vieren, het leven dat we toch met elkaar als buurt- en dorpsgenoten delen. Dat maakt onze gemeenschap ook echt tot een ‘samen-leving in het klein’, tot de plaats waar niet alleen autochtonen zich thuis weten, maar ook allochtonen. Het is dit jaar ‘een ingetogen carnavalsviering’ geworden – hoewel dat eigenlijk een ‘contradictio in terminis’ is, iets wat in tegenspraak is met zichzelf. Nu we ten gevolge van de lockdown op onszelf worden teruggeworpen, was het meer dan eens wenselijk en eigenlijk ook hard nodig dat we eens uit onze eigen ‘bubbel’ konden en mochten komen. Maar ook hier gooide de Coronacrisis roet in het eten. Hoe graag we weer eens naar buiten gaan toonde het ongekend strenge winterweer van de afgelopen (carnavals-)dagen: dit keer eens niet om te wandelen en te fietsen, maar om te schaatsen, sleeën en te langlaufen. Een lichtpuntje in deze toch al veel te lang durende Coronacrisis. We hebben echter niets te willen; we zullen het ermee moeten doen.

Vastenboodschap van onze bisschop

In de 14e eeuw heerste de pest. Als tijdens een uitbraak een schip in Italië wilde afmeren, moest het eerst een tijd voor de kust blijven liggen om zeker te weten dat de bemanning de besmettelijke en dodelijke ziekte niet onder de leden had. Die periode duurde 40 dagen. Daarvan komt het woord quarantaine: ‘quarante giorni’: een tijd van afzondering van veertig dagen was nodig om te weten dat mensen gezond waren. Quarantaine was er ook voor Noach en zijn familie in de eerste lezing: zij hebben net een zondvloed overleefd. Veertig dagen regende het en dobberde Noach stuurloos rond in de ark. Hij leefde zonder vaste grond onder de voeten. Aardse zekerheden waren verdwenen en het leven werd van buitenaf bedreigd. Noach moest in quarantaine voordat hij weer vaste grond onder de voeten kreeg. Na die veertig dagen van onzekerheid klaarde de lucht weer op en kreeg hij – in het teken van de regenboog – opnieuw verbinding met God. In het evangelie gaat Jezus ook in quarantaine. Veertig dagen verbleef Hij in de woestijn. Dat verblijf daar was overigens niet zijn eigen keuze: Hij werd er naartoe gedreven. Hij moest wel, er was geen keuze. Over die periode staat geschreven: ‘Hij verbleef bij de wilde dieren en de engelen bewezen hem hun diensten.’ Die woorden heeft Marcus daar niet zomaar geschreven. De woestijn confronteert Jezus met twee krachten die in ieder mensenleven voorkomen: krachten die de natuur ons geeft en krachten die we van Gods genade krijgen. De woestijn van het leven brengt de wilde dieren dichtbij. In ieder van ons leven dierlijke krachten: we hebben

allemaal natuurlijke driften in ons. We maken immers deel uit van de natuur. Het is de oerdrift om zelf te overleven, om de eigen soort te laten voortbestaan. Het zijn krachten die in wezen goed zijn. Maar we kunnen ook verleid worden om die oerdriften verkeerd te gebruiken. Ongetemd kunnen ze tot kwaad leiden. Om er een paar te noemen: onze oerkrachten kunnen gemakkelijk ontaarden in hebzucht, egoïsme, heerszucht, machtsmisbruik en geweld. Er zijn allerlei verleidingen tot kwaad die ons heil van binnenuit bedreigen. Enkele weken nadat we ons verbaasden over de rebellen die in Amerika het Capitool binnendrongen, braken er – als vanuit het niets – ook bij ons rellen uit. In rustig ogende steden en stadjes staken vernielzucht en plundering ineens de kop op. Er werden vernielingen gepleegd door vooral jonge mensen, die korte tijd hun verstand totaal verloren leken te hebben. Redeloos gedrag, zoals van een wild dier, kan zich meester maken van mensen. Jezus verbleef bij de wilde dieren: hij liep niet weg voor de krachten die het menszijn in zich draagt en zag ze onder ogen. Maar hij liet zich er niet door meeslepen of verscheuren, zoals bij mensen soms wel gebeurt als ze in hun leven de woestijn ervaren. In één adem zegt Marcus dan: 'Er kwamen ook engelen die Hem hun diensten bewezen.' Ontvankelijk kunnen zijn voor engelen – dat wil zeggen: voor wat van Godswege tot ons komt – hoort net zo goed bij de mens. Meer dan alleen dierlijke wezens zijn we ook geestelijke wezens. Het goede dat we doen, komt minder in de publiciteit dan het kwade. Maar dat wil niet zeggen dat het er niet is. Ook en juist in dit laatste jaar zien we belangeloze daden van medemenselijkheid en nabijheid en ervaren veel mensen midden in de pandemie dat bidden kracht geeft. Het zijn tekenen dat wij ook in onze woestijndagen dichter bij God kunnen komen, dat juist in quarantaine Gods engelen hun diensten bewijzen. Noach kreeg de opdracht de ark in te gaan, Jezus werd de woestijn in gedreven en ook wij hadden afgelopen jaar niet zo heel veel te kiezen. Wij kregen een zondvloed van maatregelen over ons heen, die ons in een woestijn bracht van gesloten scholen, winkels en restaurants en soms van gedwongen quarantaine na een positieve test. We kwamen in een woestijn met veel alléén-zijn. En we zijn er nog niet uit. Menselijke ontmoeting staat nog steeds op rantsoen en afstand. Die verlatenheid van de woestijn brengt het menszijn terug naar de essentie. Ze confronteert ons met onszelf, met onze driften, maar ook met onze vrijheid om Gods genade te ontvangen. We mogen nieuw ervaren dat we meer zijn dan alleen mensenkinderen die leven vanuit natuurlijke krachten. We zijn ook Gods kinderen, die Zijn kracht in ons leven mogen ervaren. Menszijn betekent beide zijden accepteren: niet doen alsof we alleen maar van deze aarde zijn en dus voor elke drift door de knieën gaan, maar ons ook openen voor wat Gods genade ons geeft en zo een beetje hemel op aarde brengen. Noach krijgt na zijn quarantaine de opdracht van God om nieuw leven op aarde te brengen; Jezus gaat in quarantaine en zal van daaruit zijn dienstwerk tot in het eeuwig leven gaan vervullen. Wij beleven onze veertigdagentijd, onze quarantaine: opdat ook wij door de zondvloed in ons leven en door de woestijn van ons bestaan tot het nieuwe leven van Pasen mogen komen. Een goede, gezegende veertigdagentijd gewenst aan u allen!

Personalia

Op zaterdagmorgen 13 februari j.l. namen we in de basiliek van St. Odiliënberg afscheid van **Maria Gertrudis Elisabeth (Mia) Daemen-Beckers (1947-2021)** uit Linne. Geboren en getogen in Brachterbeek ontmoette zij tijdens een kermis Thei Daemen uit St. Odiliënberg, waar ze ook met hun huwelijk gingen wonen. Tot hun stil verdriet zouden ze echter kinderloos blijven. Ze was zorgzaam en liefdevol; ze stond altijd en overal voor iedereen klaar. Daarom was het ook niet meer dan vanzelfsprekend dat ze zorg voor haar oude

moeder op zich nam. Van november 1972 tot juli 2012 was ze in de huishoudelijke dienst van het bisdom werkzaam. In haar bijna 40-jarig dienstverband werkte ze eerst op de bisdomkantoren aan de Munsterstraat, later aan de Swalmerstraat en sinds 1999 in de Neerstraat, met name als huishoudster van de toen pas aangetreden hulpbisschop, Mgr. Everard de Jong, die ook in de uitvaartdienst voorging. Ze onderhield ook goede en warme contacten met haar collega's bij het bisdom. Er werden samen heel wat uitstapjes gemaakt, terwijl ze ook regelmatig met z'n allen uit gingen eten. Haar hobby's waren haar bloemen en paarden. En op vakantie gaan, vooral naar Oostenrijk waar ze overigens ook trouwde. Sinds ze in 2012 met de VUT ging begon ze met haar gezondheid te sukkelen: huidkanker, borstkanker, een knie-operatie. Ook begon ze steeds vergeetachtiger te worden (Alzheimer), met als gevolg dat ze in een Kleinschalig-Wonen-Project in Maasbracht moest worden opgenomen. Recentelijk luidde een ongelukkige val, waarbij ze haar heup brak, het einde van haar leven in. Een operatie werd niet zinvol geacht; ze zou in coma terechtkomen. Hoewel ze zich aanvankelijk tegen haar lot verzette, zou ze er zich langzaam maar zeker toch in schikken en zo is ze op zaterdag 6 februari uiteindelijk toch kalm en vredig ingeslapen. Na de uitvaartdienst, die werd opgeluisterd door soliste Tessa Kockelkorn (een zus van Wendy), vond in Roermond de crematie plaats.

Op (carnavals-)maandag 15 februari j.l. werd in de St. Sebastianuskerk van Herkenbosch de uitvaartdienst gehouden voor **Wijnanda Ida Maria (Nanny) van Haarst-Roozen (1928-2021)** van de Nachtegalenstraat. Nanny was een hardwerkende en sterke vrouw, met een brede belangstelling. Ze was trots op haar gezin, had een positieve kijk op het leven en altijd in voor een geintje. Haar jonge jaren in Sassenheim, als oudste dochter in een gezin met acht kinderen, hebben de basis gelegd voor de manier waarop zij haar leven invulling heeft gegeven. Ze ging de verpleging in, en haar mooiste tijd beleefde ze in Amsterdam op de operatiekamer waar ze menig chirurg geassisteerd heeft. Zorgen is ze eigenlijk haar hele leven blijven doen. Ze stond altijd klaar voor een ander, waarbij zij zichzelf te vaak wegcijferde. Haar huwelijk met Wim van Haarst bracht haar 60 jaar geleden naar Herkenbosch. Samen kregen ze vier kinderen, en ze was apetrots op haar tien kleinkinderen. Herkenbosch is gedurende al die jaren het centrale punt van het gezin gebleven. Ze was actief op school en was vele jaren bestuurslid van de Zonnebloem. Ze ondernam ook veel, samen met haar man heeft ze een aantal mooie reizen gemaakt, binnen Europa, maar ook naar Amerika en Azië. Een aantal maanden voor Wims overlijden hebben zij nog hun 50-jarig huwelijk mogen vieren, een feest met de hele familie, waarvan zij zichtbaar genoten heeft. Na Wims overlijden eind 2009 heeft ze haar leven snel weer opgepakt. Ze ging weer op pad, had haar clubjes en activiteiten, las veel en kon genieten van muziek. Daardoor heeft ze een mooie oude dag gehad, en zoals ze altijd zei: "Ik ben dan wel alleen, maar niet eenzaam". Helaas werd haar leven de laatste maanden drastisch ingeperkt door de coronamaatregelen, waardoor ze niet meer haar loopje naar het dorp had. Ze waardeerde alle aangeboden hulp, maar ze wilde zo lang mogelijk zelfstandig blijven. Vorige maand moest ze onverwacht in het ziekenhuis worden opgenomen. Haar sterke wil om weer naar huis te mogen bevorderde echter haar herstel. Maar zover is het net niet mogen komen: vlak voordat ze weer naar huis kon riep God haar echter op maandag 8 februari j.l. tot zich. Na de uitvaartdienst, nota bene op haar 93^e verjaardag, legden we haar bij haar man op het parochieel kerkhof te rusten.

Diezelfde middag namen we in het crematorium van Roermond afscheid van **Alfonsius Adrianus Johannes (Fon) van Dijk (1942-2021)** van de Elzenlaan uit St. Odiliënberg, de

echtgenoot van Renate Ebus (1944-2021) voor wie wij onlangs nog (donderdag 4 februari j.l.) de crematiedienst hielden. Toen wees niets erop dat wij zo spoedig daarna ook afscheid van Fon moesten nemen. Zijn overlijden heeft zowel hem als ons verrast. Geboren in Dordrecht, maar getogen in Steenberg en in Breda ging hij al op jonge leeftijd naar de zeevaartschool, omdat zowel de techniek als het avontuur hem lokte. Zijn baantje als boordwerktuigkundige verruilde hij echter toch al gauw voor dat van ontwerper in de (textiel-)machinebouw, al was het maar omdat de uit Mönchengladbach afkomstige Renate, die hij ondertussen had leren kennen, het toch eigenlijk ook maar niets vond dat hij zo vaak en zo ver van huis was. Ze trouwden in 1966, nadat ze een jaar eerder in St. Odiliënberg aan de Jan van Abroeklaan een huis hadden gekocht. Hier in Berg acclimatiseerden ze mede dankzij een leuke vrienden- en kenniskring al snel, ook bleef er altijd een hechte band met de familie en kennissen aan de overzijde van de grens bestaan. Toen in de negentiger jaren de klad in de textielindustrie kwam, zag hij nieuwe mogelijkheden in de leegstaande grenskantoren van Vlodrop (Rothenbach), Karken en Scherpenseel, waarin hij een drankenhandel begon die hem geen windeieren legde. Toen hij die een jaar of tien geleden van de hand deed kwam er meer tijd voor zijn hobby's: wandelen en fietsen, zijn tuin en zijn koikarpers; maar meer nog: kegelen, golfen, vissen. Samen met zijn vrouw, met hun vrienden 'dies- und jenseits', maar ook hun oude en nieuwe buurtgenoten wisten ze van het leven te genieten, tot Renate afgelopen zomer met haar gezondheid begon te sukkelen, het van kwaad tot erger met haar werd en er eind vorige maand een einde aan haar mooi leven kwam. Dat Fon haar zo spoedig in de dood zou volgen, maakte het afscheid in het crematorium tot een bizar samenzijn, met dezelfde muziek en dezelfde mensen die er anderhalve week eerder ook bij waren.

Wit U ons in deze (Corona-) tijd extra financieel ondersteunen?

Herkenbosch: *NL 52 RABO 0121 402 088 t.n.v. kerkbestuur St. Sebastianus*

Melick: *NL 40 RABO 0133 000 400 t.n.v. RK kerkbestuur St. Andreas*

Montfort: *NL 39 RABO 0134 704 126 t.n.v. kerkbestuur H. Catharina*

St. Odiliënberg: *NL 79 RABO 0138 1180 00 tnv kerkbestuur HH. Wiro, Plechelmus en Otgerus*

Posterholt: *NL 06 RABO 0142 301 760 t.n.v. RK Kerk St. Matthias*

Vlodrop: *NL 10 RABO 0154 600 512 t.n.v. kerkbestuur St. Martinus*

Tot slot

Aan- en afmelding voor deze nieuwsbrief kan via: clustersecretariaat@roerkerken.nl.

Jos. L'Ortye (Posterholt), pastoor, tel. 40 12 21 - pastoor@roerkerken.nl

Paul Hamans (St. Odiliënberg), assistent, tel. 527 825

Gerard Sars (St. Odiliënberg), diaken, tel. 537 765

Rim Mom (Montfort), diaken, tel. 542 154

Bert Venner (Roermond), diaken, tel. 320 215

Lian Overbeeke (Posterholt), jeugd- en jongerenwerk, diaconie, tel. 06 – 526 20 245

Parochiebureau Herkenbosch (Anja Wagemans), tel. 520 672 - sebastianus@roerkerken.nl

Parochiebureau Melick (Marjo Janssen), tel. 537 965 - andreas@roerkerken.nl

Parochiebureau Montfort, tel. 543 127 – catharina@roerkerken.nl

Parochiebureau St. Odiliënberg (Marlou Roeleveld), tel. 531 384 - otgerus@roerkerken.nl

Parochiebureau Posterholt (Lilian Peters), tel. 400 275 - matthias@roerkerken.nl

Parochiebureau Vlodrop (Marjon van der Beek), tel. 401 207 – martinus@roerkerken.nl